

Ας αφουγκραστούμε τους υπερασπιστές των Οχυρών της Μακεδονίας μας

του Αντιστρατήγου ε.α. Θεοκλήτου Ρουσάκη. Επιτίμου Διοικητού Β΄
Σώματος Στρατού.

“ **Ρούπελ** ! Στα ίδια τα παλιά της κλώνια έχει ανθίσει πάλι η ελληνική παλικαριά.! Εδωδά , στο Ρουπέλιον των Βυζαντινών, πολλές φορές σταμάτησαν άλλοτε οι Μακεδόνες τους Σκύθες, νίκησαν οι Ακρίτες τους Ούνους και τους Βουλγάρους. Η στενωπός αυτή γέννησε τον Απρίλη του '41 νέα ελληνική νίκη , κι' ας μη μπόρεσαν τότε να ξεδιπλωθούν όπως τους άξιζε οι πολεμικές σημαίες....

Όταν φάνηκε σ' αυτή τη στενωπό ο τρομερότερος στρατός του κόσμου, τα ελληνόπουλα αντί να φοβηθούν, χάρηκαν : “ Δόξα σοι ο Θεός , είπαν , ήρθε και η σειρά μας να νικήσουμε.

Δεν είχε φέξει η 6^Η Απριλίου, όταν ακούστηκε απ' τη μεριά της Βουλγαρίας δυνατό κανονίδι. Στο σκοτεινό ουρανό έλαμπαν ελληνικές φωτοβολίδες. Οι προφυλακές που είχαν προσβληθεί , έδιναν το σύνθημα του συναγερμού. Αμέσως οι υπερασπιστές των φρουρίων , που βρισκόταν πολύ κοντά στη μεθόριο, πετάχτηκαν απ' τα κρεβάτια τους κι' έτρεξαν στα πολυβολεία . Η μεγάλη μάχη άρχιζε....

Κάποιος επιλοχίας είπε....'' Παιδιά , θα τους κρατήσουμε με τα δόντια'' Η φράση αυτή άρεσε. '' Με τα δόντια ! Ζήτω ! Με τα δόντια'' φώναξαν όλοι. Δεν είχαν τελειώσει οι ζητωκραυγές κι ακούστηκε το ουρλιαχτό των στούκας, που σε κύματα εκατόν είκοσι τη φορά άρχισαν να ρίχνουν τις βόμβες τους κατακέφαλα στις οχυρώσεις . Σε λίγη ώρα όλος ο τόπος φλεγόταν .Πυκνός καπνός σκέπαζε τα φρούρια. (Χ. Ζαλοκώστας '' ΡΟΥΠΕΛ'').

Κάπως έτσι νομίζω, δυόμιση χιλιάδες χρόνια πριν , μια χούφτα Έλληνες πάλι, στεφανωμένοι λουλούδια, λουσμμένοι και καθαροί περίμεναν το θάνατο γεμάτοι χαρά. Στις Θερμοπύλες.

Σε λίγο ξεκινούν οι φάλαγγες των Γερμανών απ' το δημόσιο δρόμο της Κούλας και τους πρόποδες του Μπέλες κι ένας χείμαρρος σιδήρου και λάβας ξεχύνεται απ' τους υπερασπιστές του οχυρού, για να κονιορτοποιήσει τους επιτιθέμενους. Εκατοντάδες πτώματα Γερμανών καλύπτουν τη γη και δεκάδες μηχανοκίνητα κατεστραμμένα από τις ελληνικές οβίδες φράζουν το δρόμο στα επερχόμενα κατά κύματα άλλα μηχανοκίνητα. Το Ρούπελ και οι υπερασπιστές του ανθίστανται και νικούν. Κανείς δεν θα περάσει.....έγραφε το οχυρό.

'' Όσο περνούν οι μέρες , τόσο η άμυνα γίνεται δυσκολότερη, αλλά και τόσο θεριεύουν τα παλικάρια μας . Εκείνο που έλεγαν προχτές , θα κρατήσουμε τον εχθρό με τα δόντια , τότε ήταν ακόμη σκέτη φράση, τώρα όμως γίνεται πραγματικότητα. Πυκνώνουν οι κίνδυνοι γύρω από το οχυρό, αλλά για κάθε κίνδυνο που παρουσιάζεται προστρέχουν σωρό εθελοντές να τον αντιμετωπίσουν. Ένας έχει βγει έξω να ρίξει χειροβομβίδες στους δυναμιτιστές που τινάζουν με φουρνέλα τα μπετόν, άλλοι να πυροβολήσουν κομάντος που κόβουν τα σύρματα , άλλος να συρθεί μόνος πεντακόσια μέτρα πέρα για να κτυπήσει μόνος του, κρυφά κανόνια ευθείας τροχιάς.

Απ' αυτούς τους ψυχωμένους εθελοντές λίγοι γυρίζουν ζωντανοί, όμως τα φρούρια που υπερασπίζονται μένουν άπαρτα. Το Ρούπελ μάλιστα και το Λίσσε, που αποτελούν τα στηρίγματα της μάχης, οι Γερμανοί δεν κατάφεραν ούτε καν να τα πλησιάσουν. Τέσσερεις μέρες τώρα η μάχη γύρω τους δε λείει να σταματήσει ουδέ στιγμή.....'' (Χ. Ζαλοκώστας '' ΡΟΥΠΕΛ'').

Όμως ακόμα και οι απλοί στρατιώτες γνώριζαν ή διαισθανόταν ότι ο αγώνας των οχυρών ήταν καταδικασμένος, γιατί τα μέσα που είχαν για να αντιδράσουν στην πανίσχυρη γερμανική πολεμική μηχανή ήταν

ανεπαρκή. Μόνο με τις καρδιές τους θ' απέκρουαν τ' άρματα μάχης, τα κανόνια, τ' αεροπλάνα, το πολυπληθές πεζικό και τα χίλια δυο άλλα πολεμικά μέσα του εχθρού, που ερχόταν σαν πλημμύρα. Κι' όμως πολέμησαν μέχρι εσχάτων.....

Το "παύσατε πυρ" μεταδόθηκε στη διοίκηση του Ρούπελ. Με την υπογραφή της συνθήκης παραδόσεως, ο Γερμανός στρατηγός σπεύδει να δει τους υπερασπιστές του Ρούπελ. Τους καλεί για να τους συγχαρεί έναν - έναν για την ηρωική αντίσταση των οχυρών. Ποιοι είναι όμως αυτοί οι ημίθεοι του Ρούπελ; Ένας έφεδρος αξιωματικός, ένας Επιλοχίας, δύο Λοχίες και 28 στρατιώτες. Που είναι οι άλλοι ρωτάει ο Γερμανός. Και ο νεαρός Έλληνας Έφεδρος Αξιωματικό, μέσα στα αίματα και τον ιδρώτα της μάχης του απαντά: Δεν υπάρχουν άλλοι. Ο Γερμανός στρατηγός ένιωσε τόση ντροπή που έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του και οπισθοχώρησε....

Τώρα που η άνοιξη θωπεύει απαλά τις κορυφές των δένδρων εκεί ψηλά προς τα οχυρά και η χρυσαφένια ιλαρότης των ουρανών περιχύνεται στα ρυάκια, στους ορεινούς λειμώνες και στη νυφιάτικη αιδώ μιας πάλλευκης αγριομηλιάς, περνούν ξανά ξανθές και ωραίες πάντοτε οι μνήμες των φρουρών. Είναι οι μοναχικοί φρουροί, που στάθηκαν ακλόνητοι στα ταμπούρια κι' έμειναν νέοι και θαλεροί με ένα αχνό χαμόγελο στα χείλη και την αιμάτινη πορφύρα να κυλάει από τη μεγάλη τους καρδιά, να τους ενώνει για πάντα με τη γη, με την άνοιξη, με τους ουρανούς.

Έμειναν εκεί οι τελευταίοι φρουροί, ολομόναχοι, με μία λόγχη σαν αστραπή στα χέρια, όταν το τελευταίο φυσίγγι είχε σωθεί. Άφθαρτοι σαν Αρχάγγελοι στις πύλες του Ιερού Βήματος. Ξανάζησαν οι παραδόσεις των Θερμοπυλών και της Άλωσης και του Μεσολογγίου. Και ασφαλώς οι ψυχές των ηρώων και των μαρτύρων, που τρεις χιλιάδες χρόνια τώρα πρόσφεραν τη ζωή τους για την ελευθερία, περήφανα δέχτηκαν τις σκιές αυτών που έπεσαν στην ελληνοβουλγαρική μεθόριο στον αγώνα τους κατά των νέων βαρβάρων επιδρομέων του Βορρά.

Να μας έπαιρνε το ποτάμι της μνήμηςΝα βουρκώσουν πάλι οι μάνες σαν Παναγίες, να κατέβουν από τα εικονίσματα οι νεκροί και οι άγγελοι μεταξύ μας και να ξαναγίνουν όλα σαν τότε....Και τότε οι νέοι θα καταλάβουν τι κληρονομιά παίρνουν στα χέρια τους, τι κλήρος τους έλαχε.....''''(Χ. Ζαλοκώστας " ΡΟΥΠΕΛ").

Γι αυτό η Θητεία στο χακί έχει τη δική της ιστορία και αποτελεί τη βασική ενωτική δύναμη στην εξελισσόμενη κοινωνία μας. Αυτοί που κατόρθωσαν να καταισχύνουν τις δυνάμεις της βίας και της βαρβαρότητας, παρέχουν στην Ελλάδα το προβάδισμα στο μεγάλο δρόμο της ιστορίας.

Αυτοί, αν τους ρωτήσει κανείς , θα ξέρουν να μας πουν, γιατί ο Αισχύλος θέλησε να γράψουν στον τάφο του επιτύμβιο, όχι πως υπήρξε ο δημιουργός της " ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ " αλλά πως πολέμησε στον Μαραθώνα.

**Αντιστράτηγος ε.α. Θεόκλητος Ρουσάκης.
Επίτιμος Διοικητής Β' Σώματος Στρατού**